

TAPANI BAGGE

VIOLETTI VAINOAJA

CRIME
TIME

TAPANI BAGGE

RIKOSROMAANIT

Väinö Mujunen
Valkoinen hehku 2009
Sininen aave 2011
Musta pyörre 2012
Punainen varjo 2013
Sinimusta kyyti 2020
Keltainen Cadillac 2021
Punamusta Baby 2022
Pomminvihreät renkaat 2023

Onni Syrjänen

Kasvot tuulilasissa 2010
Kasvot katuojassa 2011
Kasvot hautakivessä 2019

Hämeenlinna Noir

Puhaltaja 2002
Paha kuu 2003
Kohtalon tähti 2004
Julma maa 2005
Musta taivas 2006
Kummisedän hautajaiset 2008
Hämeen hurjat (Julma maa,
Musta taivas, Kummisedän
hautajaiset) 2011
Havannan kuu 2014
Pieni talvisota 2015
Vieras mies (Ruusu Toivonen 1) 2018

Ruusu Toivonen 2

Vieras maa 2020

Elviira Noir

Pikku enkeli 2016
Pirunsaari 2017
Pitkä kosto 2019

Minidekkari

Oravanpyörä 2010

Harri István Mäen kanssa:

Synnyimme lähtemään
(julkaistu nimellä
Pate Riikonen) 2006
Paha paikka 2010

HISTORIALLISET ROMAANIT

Maantien kutsu. Gabriel Sutkin muis-
telmat 2019
Soturisukua. Romaani Suuren Pohjan
sodan ajoilta 2022
Hallin Hurja. Hallin Jannen tarina 2023

MUITA ROMAANEJA

Arvaamaton aarre 1991
Pelastajat 1998
SELKOKIRJAT AIKUISILLE
Alligaattori 2017
Marskin keppi ja muita selkotarinoita
2019
Tuhon torni 2021
Kirves-Reetta 2023

NOVELLIKOKOELMAT

Kasvot betonissa 2007
Ammattimies 2008
Hukkareissu 2013
Maan korvessa 2016
Haudasta lomalla 2017
Miehet asialla 2018
Miehet maailmalla 2021

LÄNNENKIRJA

Tappajatimantti. Kolme FinnWest
-klassikkoa 1988-1991
(Tappajatimantti;
Paha maa, julma maa;
Pääkallo ja sääriiluut) 2015

ELÄMÄKERTOJA

Prosenttimies. Bikerin tarina (Jari
Eklundin kanssa) 2022
Teddy, Aikka ja Alpo. Alpo Hakalan
musiikki ja elämä 1957-2021 (Jari
Eklundin kanssa) 2023
Prosenttimiehen paluu (Jari Eklundin
kanssa) 2024

MUITA TIETOKIRJOJA

Vaaran viehätys 2015
Se murhaa joka osaa. Dekkarin teke-
misen taito 2016
Rikoksen poluilla – ja muillakin 2019
Kirjavaa kyytiä 2023

TAPANI
BAGGE

VIOLETTI VAINOAJA

Väinö Mujusen tutkimuksia 9

**CRIME
TIME**

© 2024 Tapani Bagge
Kannen ulkoasu Jussi Kaakinen
Taitto Noora Ohvo

ISBN 978-952-382-899-5
Painettu EU:ssa

*On lainaa ilon sekunnitkin,
ne surun tunnein maksetaan.
Kun hymyillen käyn tanssimaan,
voin unohtaa ja pyörteeseen
vie katu toiveen särkyneen.*

SAUVO PUHTILA:
SÄRKYNEEN TOIVEEN KATU

Tiistai
1. kesäkuuta
1954

1

Seutulän lentokentällä Helsingin maalaiskunnassa paistoi keskipäivän aurinko lähes pilvettömältä taivaalta. Arvid Lund veti hatunliertä alemmaksi ja kohensi aurinkolasejaan ennen kuin astui jonon mukana Finnairin uutuuttaan kiiltävän Convair CV 340 -matkustajakoneen laskuportaille. Lundilla oli popliinitakki auki, ja saikin olla. Suomessa oli lähes yhtä lämmin kuin Düsseldorfissa oli ollut.

Lund oli vähän päälle viisikymppinen, ruskettunut ja sileäleukainen ja kaitakasvoinen. Vaaleat hiukset oli leikattu amerikkalaismalliseksi pystytukaksi, ja nenän alla oli pienet viikset. Hän oli pukeutunut violettiin pukuun, poplariin ja hattuun. Paita oli valkoinen, mutta solmio taas violetti. Hän oli hoikka ja kovakuntoinen. Mustien kiiltonahkakenkien askelissa oli kiihkeä rytmi, aivan kuin hän olisi kävellyt jonkin latinalaisamerikkalaisen kappaleen tahtiin.

Matkustajat matkatavaroineen ohjattiin parakkimaiseen terminaalirakennukseen passintarkastusta ja tullia varten. Lundilla oli Ruotsin passi, jossa riitti leimoja Etelä-Amerikkaa myöten. Pönäkkä passintarkastaja silmäili sitä kiinnostuneena ja puhutteli häntä suomenruotsiksi.

- Työ- vai huvimatka?
- Huvi, Lund vastaili espanjalaisittain murtaen.
- Tervetuloa Suomeen, tarkastaja sanoi ja iski passiin leiman.

Tiukkailmeinen tullivirkailija viittasi nostamaan matkalausun pöydälle ja avaamaan sen. Hän avasi itse kiinnityksremmin ja nosteli ohuita vaatepinoja, tarkisti vetoketjutaskun ja toilettipussin sisällön, tunnusteli vuorin ja käänsi lopuksi laukun takaisin Lundiin päin.

– Selvä. Seuraava.

Asemarakennuksen edessä tolpassa odotti muutama *taxi*, kuten kilvessä luki. Täällä oli jo hylätty pirssi-sana, varmaan olympialaisten ansiosta. Niistäkin oli jo melkein kaksi vuotta.

Lund ei noussut vuokra-autoon, vaan jatkoi sivummalle sinisen valkokattoisen Opel Kapitänin luokse, jonka vierellä seisoi ristiverinen jakkupukuinen nainen. Nainen poltteli savuketta välinpitämättömän näköisenä ja roikotti kädessään kylttiä, jossa luki LUND.

Ei hassumman näköinen nainen nelikymppiseksi, Lund arveli lähestyessään. Tanakanpuoleinen, mutta kurvit oikeissa paikoissa. Ruskeat hiukset lainehtivat puolipitkinä, siniharmaissa silmissä oli sähköä. Vaaleansininen kävelypuku sopi hänelle hyvin.

Opelin keulassa oli runsaasti kromia ja takana pienet vilkkuun päättyvät siivekkeet. Se muistutti aika lailla Plymouthia, joita Venezuelassa oli liikkunut muiden jenkkirautojen tavoin. General Motors taisi nykyään omistaa Opel-firman.

Lund pysähtyi naisen eteen, käänsi päänsä vinoon kuin

lukeakseen kyltin tekstin ja sanoi ruotsiksi:

– Tuttu nimi. Odotatteko minua?

– Ehkä, nainen sanoi ja katsoi Lundia arvioivasti savun läpi. – Violetti puku?

– Se on suosittu väri Etelä-Amerikassa. Varsinkin surupuvussa.

Nainen nyökkäsi hitaasti. Pudotti sitten savukkeen lopun maahan, hieraisi sen korkokengällään sammuksiin ja heilautti päätään.

– Kyytiin siitä.

Lund työnsi matkalaukkunsa ja päällystakkinsa takapenkille ja meni naisen viereen harmaalle sohvamaiselle etupenkille.

– En kuullut nimeänne.

– En sanonut sitä, nainen tokaisi ja käynnisti. Tottuneesti hän sujautti Opelin maantielle aivan erään taksin nokan edestä. Taksikuski tööttäsi, nainen näytti keskisormea ja painoi kaasua.

– *Caramba*, Lund sanoi melkein ihailevaan sävyyn.

– Tehän ajatte kuin mies.

– Paremmin, nainen sanoi ja sytytti uuden savukkeen kojelaudan sytyttimellä. – Miehet vain luulevat osaavansa kaiken.

Matka jatkui hiljaisuuden vallitessa, mitä nyt kaksi- ja puolilitrainen rivikuutonon jyrisi keulalla ja sora ja pikkukivet ropisivat pohjaa vasten. Takana tuleva taksi peittyi hiekkatiestä nousevaan pölyyn.

Kohta Helsingin maalaiskunnan kirkonkylän jälkeen nainen kääntyi metsätielle vasempaan. Taksi jatkoi suoraan kohti pääkaupunkia.

- Mihin me olemme matkalla? Lund kysyi.
- Haetaan teille työkalut. Ettei kai te omianne tuonut?
- En, Lund myönsi.

Lund nojautui mukavasti penkin selkänojaa vasten ja pani merkille, että naisen hameen helma oli noussut jonkin matkaa hyvämuotoiselle reidelle. Lund laski kätensä nylon-sukan verhoamalle polvelle ja alkoi hivuttaa sormiaan ylöspäin niin, että hameen helma nousi samalla. Sukkanauhan pää näkyi jo...

Nainen survaisi savukkeen tulipään Lundin rystystä vasten. Lund kiskaisi kätensä pois, painoi palohaavan huuliaan vasten ja puhahti:

- Hullu!
- Liian kuuma teille, nainen sanoi. – Ensi kerralla teiltä palaa housut.

Lund tuijotti naista ja nuoli haavaansa järkyttyneenä. Mihin nyky maailma oikein oli menossa?

Iltapäiväaurinko sokaisi Mujusen hetkeksi, kun hän laskeutui Lohjan pölyiselle linja-autoasemalle torin laitaan. Hän laski matkalaukkunsa hiekalle ja pyyhkäisi hikeä otsalta ainoalla kädellään.

Karlssonia ei näkynyt. Joko poika oli myöhässä tai sitten hän oli unohtanut.

Kesäkuun alun tiistai-iltapäivä kauppalan keskustassa oli unelias. Torikauppiat keräilivät jo tavaroitaan hevos- tai käsikärriihin. Ihmiset kulkivat asioillaan vailla kiirettä. Taksikopin edessä seisojaksi yksi auto, mutta kuskia ei näkynyt.

Miesporukka notkui kioskin kulmalla pilsneriä siemäillen ja tupakkaa poltellen. Mujunen meni matkalaukkuneen kioskille ja osti rouvalta kylmän pilsnerin, jolla kelpasi huuhtoa matkan pölyt suusta ja kurkusta.

Kun Mujunen lähti takaisin kohti pirssikoppia, vaalean kesäläninkiin pukeutunut hehkeä nuori nainen herätti miesjoukon ja Mujusen huomion kulkemalla ohi. Mujunen ei viheltänyt eikä huutanut, mutta kioskin kulman poppoo oli vähemmän pidättyväinen.

Mujunen pysähtyi pirssin vierelle. Kioskin kulmalta

irtautui tumma pikisilmäinen pikkumies, jolla ei ollut pilsneripulloa kädessään. Parransänki sinersi kasvoilla. Paidankaulus reuhotti auki, solmiota vailla. Rintakarvat tur-suivat esiin. Hän heilautti muulle sakille kättään, otti ryppyisen pukunsa taskusta pirssikuskin koppalakkin ja sovitti sen päähänsä. Tuli kysymään Mujuselta:

– Ollaanko täällä kyytiä vailla?

– Siltä näyttää, Mujunen tunnusti.

Kuski tarttui Mujusen kapsäkkiin ja viittasi kohti tak-sikopin edessä seisovaa tummanvihreää Pobedaa. Mujunen nielaisi. Hänellä oli parin vuoden takaa ikäviä kokemuksia Pobedoista. Mutta kun kuski avasi oven, Mujunen työntyi takapenkille.

Kuski talletti kapsäkin takakonttiin, tuli itse ohjauspyörän taakse ja käynnisti.

– Mihin ajetaan?

– Virkkalaan.

– Jos tulitte äsken onnikalla, se ajoi Virkkalan läpi.

– Nukuin onneni ohi, Mujunen tunnusti.

– Mihin päin Virkkalaa olette menossa?

– Tehtailija Hofstedille.

– Että ihan Kalkki-Anselmin luokse, kuski sanoi ja vekslasi autonsa liikenteeseen. – Millä asioilla vieras liikkuu? Sotainvaliidienko?

– Ihan omilla asioillani, Mujunen vastasi.

Kuski vaikeni ja keskittyi hetkeksi ajamiseen. Matala keskusta jäi nopeasti taakse. Tie kulki harjun laella, oikealla alhaalla siinsi puiden takaa hiekkaranta ja Lohjanjärven selkä. Kuivasta hiekkatiestä nousi Pobedan taakse melkoinen tomulaahus.

Torin laidassa lämmennyt auto oli kuuma, vaikka etuvien ikkunat olivat auki. Viima ei juuri viilentänyt. Mujunen riisui hattunsa penkille ja avasi puvuntakin napin.

– Mitä mieltä olette Kalkki-Anselmista? Mujunen kysyi. Kuski vilkaisi Mujuseen.

– No, mä olen kauppalan ainoa kommunistipirssi. Runo Partala on nimi, ja patruuna kyllä tietää mun mielipiteeni kysymättäkin.

– Mutta minä en tiedä, Mujunen sanoi. – Nimeni on muuten Mujunen. Olen yksityisetsivä.

– Hauska tutustua, kai, Partala töksäytti. – Mikäs Anselmilta on kateissa?

– Minulla on vaitiolovelvollisuus.

– Eukko varmaan, Partala tiesi. – Elleniä ei ole näkynyt muutamaan päivään kylillä. Ei kuulemma ollut edes Marttojen kokouksessa sunnuntaina, vaikka on puheenjohtaja, eikä ilmoittanut mitään. Anselmi väitti hänen olevan matkoilla, niin kuin nyt Ellen olisi koskaan yksin lähtenyt mihinkään. Ei kyllä Anselminkaan kanssa. Ei edes Anselmi ole ollut sotien jälkeen poissa kotoaan, mitä nyt muutaman vuoden Kakolassa istui. Vanha natsi.

Mujunen ei ottanut kantaa. Valtiollisen poliisin etsivänä hänelle oli tullut Lohjan kalkkitehtaan johtajan nimi tutuksi, ensin 30-luvulla Lapuan liikkeen tukijana ja hallinnossa, sitten sekä suomen- että ruotsinkielisten kansallissosialistien lehtien rahoittajana.

Jatkosodan lopussa Hofsted oli sekaantunut Saksan sotilastiedustelupalvelun Abwehrin organisoimaan saksalaismieliseen vastarintaliikkeeseen ja rahoittanut sitä. Kun hanke paljastui, hän sai kuusi vuotta kuritushuonetta, josta

istui puolet. Kansalaisluottamusta hänellä ei tainnut olla vielääkään.

– Anselmihan kehui jo 40-luvun alussa, että hänellä on kansallissosialistinen pienoisyhdyskunta keskellä liberaalidemokraattista Suomea, pirssikuski jatkoi. – Onhan patruuna tehnyt tänne paljon hyvääkin, niin kuin asuntoja ja koulun ja urheilukentän ja seurojentalon ja Klubitalon, mutta työväen seurat ei Anselmin kentälle pääse. Eikä Anselmin työläiset lakkoile, jos haluaa pitää työpaikkansa ja asuntonsa.

– Ymmärrän, Mujunen vakuutti.

Tie laskeutui harjulta jokilaaksoon, metsän ja pellon rajalle. Joki ja rautatie halkoivat peltoa rinta rinnan tien vasemmalla puolella. Oikealla metsä päättyi kohta omakotitaloihin.

Taksikuski jatkoi:

– Noihinkin taloihin Anselmi on antanut tontit ja taannut pankista lainan. Jatkosodan aikana Anselmilla oli Tytyrissä oma leiri venäläisille sotavangeille, jotka teki työtä kalkkikaivoksella ja yöpyi kesät talvet Enson pahviteltoissa. Ja kapinan jälkeen vuonna kaheksantoista nuori Hofsted oli innokkaimpia teloittajia. Mun setäni säästyi, kun kalkkitehdas ei tullut toimeen ilman pätevää polttajaa. Mutta mun isäni ei säästynyt.

– Et taida olla Kalkki-Anselmin ylimpiä ystäviä.

– No en, Partala myönsi ja vaikenä.

Tie kulki Virkkalan kirkonkylän läpi, jossa näköjään oli parinsadan metrin matkalla lähes kaikki tarvittava: eläinlääkäri, kaksi osuuskauppaa, apteekki, leipomo-kahvila, seurakuntakoti, hautausoimisto, kukkakauppa, parturi ja kampaamo, vaatekauppa, kirjakauppa, huonekaluliike,

kirjasto, paloasema ja koulu.

Shellin huoltoasemaa vastapäätä kääntyi Anselm Hofstedin tie oikealle.

Kun tultiin valkoisena kukkivaan omenapuulehtoon, vasemmalta puiden takaa häämöttivät kalkki- ja sementti-tehtaan rakennukset taivasta tummentavine savupiippuineen ja oikealta mäen rinteestä pilkisti Hofstedin vaalea kaksikerroksinen kivitalo.

Partala kaartoi omenapuuvivien välistä mäelle kivitalon ja violetteina ja valkoisina hehkuvien orvokki-istutusten eteen ja ilmoitti taksamittarista matkan hinnan. Mujunen maksoi ja pyysi kuitenkin. Kuski tuli avaamaan takaoven.

Mujunen nousi autosta, pani hatun päähänsä ja kiskoi hiestä märkää paitaansa irti selkänahasta. Pikkulinnut sirkuttivat kiivaasti. Kesä oli aluillaan.

Talon edessä ja näköjään takanakin oli hyvin hoidettu puutarha. Ulkoportailta avautui suora näköala tehtaalle ja sen takaiselle järvelle. Taisi olla Lohjanjärvi sielläkin.

– Mun nimeni on puhelinluettelossa, jos tarviitte taas kyytiä, Partala sanoi ojentaessaan Mujusen matkalaukun portaiden yläpäähän.

– Kiitos, pidetään mielessä.

Mujunen kääntyi taloa kohti. Partala lähti Pobedallaan soraa lennättäen. Tomulaahus seurasi, mutta sen rippeet jäivät pitkäksi aikaa ilmaan tanssimaan hidasta valssia ja ärsyttämään Mujusen kurkkua. Hän rykäisi ja tarttui kädellään leijonanpäiseen kolkuttimeen.

Samassa ulko-ovi aukesi, ja Mujuselle tuli kiire väistää pois alta. Hän tönäisi jalallaan vahingossa matkalaukkunsa orvokkipenkkiin portaikon sivuun.

– Nytkö te tulitte?

Ovensuussa Karlsson näytti hämmentyneeltä, vaikka oli vasta aamulla puhunut Mujusen kanssa puhelimessa.

– Joko sinä ehdit unohtaa? Mujunen ihmetteli ja katsoi rannekelloaan. – Kello on puoli kaksi.

– En minä... mutta tässä on vähän tilanne päällä.

– Puhut ihan yhtä sekavia kuin kymmenen vuotta sittenkin. Mikä tilanne täällä nyt on? Pomosi vaimon katoaminenko?

– Tuota... Olin juuri lähdössä hakemaan teitä linja-autolta, kun tuli puhelu. Lunnasvaatimus. Eikä teitä näkynyt Virkkalan pikavuoropysäkillä...

Mujunen viittasi kädellään portaiden sivulle matkalaukuunsa ja työntyi Karlssonin ohi sisään. Entinen alainen ei vielääkään tuntunut pärjäävän omin päin vaikeissa tilanteissa.

3

Vanterra, kaljuuntunut ja suoranenäinen mies tuli Mujusta vastaan käsi ojossa. Hän oli löysännyt hieman solmiotaan, mutta muuten tummanharmaa liivipuku oli moitteettoman siisti. Harmaantuneet ohimohiuokset oli leikattu hiljattain ja kammattu tarkkaan taaksepäin. Hän oli 72-vuotias, kymmenkunta vuotta vanhempi kuin Mujunen.

– Te olette varmaan se etsivä? Tulitte sopivasti.

Mujunen ojensi vasemman kätensä. Hofsted puristi sitä lyhyesti oikeallaan.

– Mujunen, Mujunen sanoi. – Hauska tutustua, vuorineuvos Hofsted.

– Anselmi, vuorineuvos sanoi huitaisten kättään.

– No siinä tapauksessa minä olen Väinö.

Vuorineuvos näytti jo kärsimättömältä ja viittasi kohti aulan takaista kirjastosalia.

– Mennään tuonne. Karlsson, jätä se kapsäkki siihen yläkerran portaiden sivuun.

Karlssoniin saakka vuorineuvoksen sinunkaupat eivät näköjään ulottuneet, vaikka nuorimies oli ollut Oy Hofsted Ab:n turvapäällikkönä jo nelisen vuotta. Siitä saakka,

kun oli vapautunut puolen vuoden tuomiostaan, jonka oli saanut sekaannuttuaan samaan saksalaismieliseen vastarintaliikkeeseen kuin Kalkki-Anselmikin.

Karlssonin kohtaloksi oli koitunut nainen, tanskalaista radioeksperttiä Thoralf Kyrreä avustanut Nelli Ruokonen. Tammikuun lopulla 1945 Karlsson oli auttanut Kyrren ja neiti Ruokosen pakoon Valpon sellistä ja lähtenyt saman tien itsekin Virkkalan kautta maanpakoon Ruotsiin. Hofsted oli antanut heille rahaa ja evästä ja tiedot veneestä, joka veisi heidät Vaasasta Perämeren yli Uumajaan.

Kyrre oli kohta jatkanut matkaa kotimaahansa, mutta Ruokonen ja Karlsson olivat jääneet Ruotsiin. Valvontakomission lähdettyä Helsingistä 1947 he olivat palanneet Suomeen ja jääneet pari vuotta myöhemmin kiinni Ulvilasta, Karlssonin kotiseudulta, kun uusi Suojelupoliisi oli tiukentanut otettaan. Kumpikin oli saanut puolen vuoden tuomion ja menettänyt kansalaisluottamuksensa kolmeksi vuodeksi, Karlsson myös reservin alikersantin arvonsa.

Ja tänä aamuna Karlsson oli soittanut Mujuselle ja hälyttänyt hänet tänne Virkkalaan. Tarvittiin kuulemma pätevää etsivää, eikä Karlsson tiennyt ketään pätevämpää kuin entisen esimiehensä.

Hofsted, Karlsson ja Mujunen menivät kirjastosaliin, ja Karlsson veti jyrkän oven kiinni perässään. Muhkea tummanruskea nahkasohva ja samaan sarjaan kuuluvat nojatuolit olisivat olleet omiaan sikarin poltteluun ja kahvin ja konjakin siemailuun, mutta nyt ei tarjoilua näkynyt.

Vuorineuvos asettui nojatuoliin ja viittasi Mujusen toiseen vierelleen. Karlsson meni sohvalle.

– Onneksi minulla on hyvä magnetofoni, upouusi Tele-

funken. Haluan pysyä kehityksessä mukana, Kalkki-Anselmi sanoi ja hiveli hellästi sohvapöydällä olevaa vankkaa avokela-nauhuria. Hän painalsi takaisinkelauksen päälle ja seurasi nauhurin numeronäyttöä katseellaan. Hetken kuluttua hän pysäytti kelauksen ja pani nauhan pyörimään.

Ääni tuli laitteen jalopuukotelon kummallakin sivulla olevista kaiuttimista. Äänenlaatu oli todella hyvä, kohinaa tuskin erotti.

– Tässä on stereoääni. Maksoi kyllä, mutta...

Hofstedin puheen katkaisi Hofsted nauhalta:

– Haloo?

– Onks se Kalkki-Anselmi kun puhuu? römeä ääni murahti nauhalta.

– Täällä kyllä, Anselmi sanoi. – Kuka siellä?

– Ei kai mä ny sitä kerro. Tää on kiristyssoitto.

– Millä sinä kiristät?

Ovelta kuulu koputus.

– Meillä on sun muijas. Jos...

Ovi aukesi, ja nariseva naisääni kysyi:

– Saisko herskaapille olla kaffetta?

– Mistä tiedän... Hofsted aloitti nauhalla, mutta nykhetken Hofsted pysäytti nauhan ja ärjäisi ovelle päin:

– Lempi menee nyt!

– Eikö kukaan halua kaffetta? tukeva nutturapäinen keskiikäinen nainen kysyi kädet ristissä rinnalla. Punavalkoruutuinen esiliina lepäsi piukeana vatsan päällä. – Mää leivoin just paakelsiakkin...

– Lempi menee nyt ja pysyy poissa, kunnes pyydetään!

– Kyl maar määh ny vähemmälläkin huutamisella ymmärän... Lempi jupisi kääntyessään ja poistui. Vielä ovenraosta

kuului: – Kyl on patruuna taas pahalla päällä... Saa vielä halvauksen, kun tolleen riehuu ja rellestää...

Sitten ovi kolahti kiinni. Vuorineuvos huokasi ja käyn-
nisti taas magnetofonin.

– ...ettet valehtele? Hofsted jatkoi nauhalla.

– Ei pitäis olla noin epäluulonen, kuului puhelimesta. Äänestä päätellen joku länttäsi kätensä luurin päälle, ja sitten linjalta kantautui hiljaista kuiskuttelua. Puhujia oli ainakin kaksi, mies ja nainen. Sanoja ei erottanut. Sitten nainen kiljaisi: – Anselm! *Hjälp mej!*

Kuului vielä läimäisy ja älähdys, ähkäisy ja kolahdus, ja sitten tuli hiljaista.

– *Vad är det som händer där?* Mitä siellä tapahtuu? Hofsted kysyi nauhalla kaksikielisesti.

Ehkä vuorineuvos olisi jatkanut kolmannellakin kielellä, jollei luurista olisi komennettu:

– Kerää kymmenen miljoonaa markkaa pieninä seteleinä, niin palataan asiaan. Sulla on tää päivä aikaa!

– Enhän minä... Hofsted aloitti.

Ovelta kuului lyhyt kopautus, ja ovi raottui. Lempi työnsi päänsä sisään.

– Ette sunkaan te suolapalaa tahtois? Olis kylmää paistia päiväseltä, tai voin mää sen lämmittääkin, ei sillä...

Hofsted oli taas pysäyttänyt nauhan. Nyt hän karjaisi:

– Lempi painuu nyt hiiteen siitä!

– Tai sitten olis alatoopia, sitä mää en kumminkaan rupee lämmittäään, kun liivate sul...

– Lempi! Hofsted jyrähti.

– Tai voileipää eres...

– Ulos!

Lempi katosi ovenraosta, mutta pientä mutinaa kuului aulasta vielä oven sulkeuduttuakin. Hofsted heilautti päätänsä merkiksi Karlssonille.

– Saata Lempi keittiöön ja vahdi, että hän pysyy siellä. Onko selvä?

Karlsson tempautui liikkeelle sohvalta.

– Tämä selvä.

Kun Karlsson oli mennyt, Hofsted huokasi:

– Nykyajan palvelusväki...

Vuorineuvos taisi luokitella Karlssoninkin palvelusväkeen kuuluvaksi. Mujunen ei ottanut kantaa, ja Hofsted painalsi nauhan taas pyörimään.

– Kerää ne fyrkat, jos haluat eukkos takas. Muuten täältä lähtee pikkupakettina sulle ensin yksi sormi ja sitten toinen. Kymmenen päivän päästä siirrytään varpaisiin.

– Älkää...

– Etkä sotke mitään pollareita tähän. Tai eukolta irtoopää.

– Miten te sitten kuvittelette...?

Puhelu katkaistiin.

Nauhalla kuului vielä, miten vuorineuvos kiroili suomeksi, valitsi keskuksen numeron ja kysyi:

– Mistä äskeinen puhelu tuli?

– Automaattikeskuksesta jostain Helsingin seudulta, keskusneiti vastasi. – En tiedä tarkemmin.

– Kiitos tästäkin vähästä, Hofsted hymähti nauhalla.

Nyt Anselmi pysäytti nauhan ja katsoi Mujuseen lohduuttoman näköisenä.

– Mitä minun pitäisi tehdä?

KUKA LOPULTA ON VIOLETTIN VAINOAJAN TÄHTÄIMESSÄ?

On vuosi 1954. Kalkki-Anselmi Hofsted omistaa kokonaisen kauppalan ja paljon muuta. Mutta kun vaimovaras iskee, hän tarvitsee Väinö Mujusen apua.

Yksikätisen yksityisetsivän tutkimukset paljastavat idyllisen tehdaspaikkakunnan pinnan alta kaikenlaista valonarkaa. Onko kidnappauskaan sitä miltä näyttää?

Jäljet johtavat suuren luokan salahankkeeseen, jossa menneisyyden haamut kummittelevat. Kuka Violetti vainoaja on ja mikä valtio tai järjestö on hänen takanaan? Kuka loppujen lopuksi on vainolaisen tähtäimessä? Onnistuuko Mujunen estämään salamurhan?

Violetti vainoaja on yhdeksäs historiallinen dekkari Tapani Baggen ylistetyssä värisarjassa. Sarja kuljettaa Väinö Mujusta ja Suomea läpi 1900-luvun kuohuvien vuosikymmenten.

ISBN 978-952-382-899-5

84.2 | WWW.DOCENDO.FI

KANSI: JUSSI KAAKINEN

9 789523 828995